

Consell Tributari
Expedient: 391/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 2 de febrer de 2004, coneixent del recurs presentat per D.R.M.C., S.L., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- A 22 de novembre de 2002, l'entitat D.R.M.C., S.L. interposa recurs contra provisió de constrenyiment, referència EX 2002..., per l'impagament de l'impost sobre activitats econòmiques dels exercicis 2001 i 2002, objectes ...Q i ...G. Dintre de la mateixa provisió s'inclou un càrrec per l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, objecte B-...-WN, exercici 2002, que no s'impugna. L'entitat recurrent al·lega que el 9 de març de 2001 va presentar davant de l'Agència Tributària model de declaració censal en la qual comunicava el canvi de domicili social al carrer ..., núm. ..., segons escriptura de 22 de desembre de 2000, i que a partir d'aleshores no ha rebut cap mena de notificació, ni tampoc la corresponent liquidació de l'impost, malgrat que l'Ajuntament, com es desprèn del document objecte de recurs, ja tenia coneixement del nou domicili; afegeix que no forma part de les obligacions del contribuent l'ulterior notificació del canvi de domicili davant de l'Ajuntament; i acaba sol·licitant la devolució del recàrrec i els interessos.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Abans de res, cal descartar que la remissió al contribuent dels rebuts en els quals es contenen les quantitats que s'han de pagar en cada exercici tingui el valor de notificació de les liquidacions. En aquest impost la notificació de les liquidacions anyals amb tots els elements que es contenen en l'article 2 del Reial Decret 243/1995, de 17 de febrer, es practica de forma col·lectiva, mitjançant l'exposició al públic de la matrícula del tribut. Per això l'enviament dels rebuts no té valor de notificació, sinó que serveix a tot estirar de recordatori i per a facilitar el pagament del tribut a través d'una entitat bancària, sense que, per tant, la influència que el canvi de

domicili hagi pogut tenir en la recepció d'aquests rebuts tingui cap mena de rellevància a efectes de l'exigibilitat i recaptació de l'impost.

Segon.- Així doncs, el vertader problema que suscita el recurs no és el de saber si la recurrent va rebre o no els rebuts que habitualment li remetia l'Ajuntament, sinó determinar si va ser adequadament notificada de les liquidacions dels exercicis 2001 i 2002, de la manera col·lectiva que autoritza l'article 124.3 de la Llei General Tributària i regula el citat Reial Decret 243/1995.

Tercer.- La recurrent centra les seves al·legacions en el fet d'haver presentat declaració censal davant de l'Agència Tributària de l'Estat, del qual entén que ha de derivar el coneixement per part de l'Ajuntament del canvi de domicili social i fiscal, i que per aquest motiu és l'Agència Tributària qui havia de notificar el canvi a l'Ajuntament. Si no és així, agrega, l'Ajuntament hauria d'haver enviat la liquidació i la notificació al nou domicili, del qual, com se'n desprèn, ja tenia coneixement. En opinió d'aquest Consell, aquesta al·legació s'ha d'interpretar en el sentit que l'únic element al qual atribueix importància la recurrent és la falta de notificació en el seu nou domicili d'una liquidació que no entén que hagi de patir variació respecte de l'anterior. En altres paraules, i tornant a allò que es va comentar en el primer fonament, la recurrent pensa que l'única notificació que havia de rebre era la que havia rebut habitualment en el seu domicili, i que l'Ajuntament no quedava exempt de realitzar-la atès que coneixia la modificació del domicili a través de la declaració censal que l'Agència Tributària estava obligada, en la seva opinió, a comunicar-li, o que en últim terme, amb obligació o sense, li havia comunicat. Aquest plantejament obliga a examinar els següents extrems: 1) naturalesa de la notificació que habitualment rebia la recurrent. Com ja s'ha dit, no és un acte amb valor de notificació sinó de recordatori, i no mereix ésser objecte de cap altre comentari. 2) Significat de la declaració censal formulada per la recurrent. 3) Obligacions de declaració del contribuent relacionades específicament amb variacions de dades que afecten a l'impost sobre activitats econòmiques. 4) Conseqüències dels actes del contribuent en relació amb una específica notificació individual (la qual ha de reiterar-se, per a evitar dubtes, que no té res a veure amb el recordatori anual al qual abans s'ha al·ludit) o respecte d'una notificació col·lectiva, que era la forma prescrita per a notificar les liquidacions en la data a què es refereix la reclamació, i ho continua essent en l'actualitat si bé sota l'empara d'un nou Reial Decret regulador.

Quart.- Com es comprova de la fotocòpia de l'imprès 037 de declaració censal que acompanya la recurrent a les seves al·legacions, aquesta declaració es basa en l'ordre de 20 de setembre de 1999, la qual, segons es pot veure del seu text, troba el seu fonament en el Reial Decret 1.041/1990, de 27 de juliol, i a la vegada a l'article 107 de la Llei 37/1988, de 28 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 1989. Paradoxalment, la declaració censal no constitueix un producte derivat de l'impost sobre activitats econòmiques, com sembla entendre la recurrent, sinó una reacció de l'Estat contra el temor que el valor censal que derivava de l'antiga llicència fiscal, amb els seus defectes, es dispersés en el nou impost sobre activitats econòmiques, accentuant els problemes que ja es van produir per la transformació de la llicència fiscal en tribut local. L'exposició de motius del Reial Decret 1.041/1990, de 27 de juliol, mitjançant el qual es regulen les declaracions censals que han de presentar a efectes fiscals els empresaris i professionals i altres obligats tributaris, manifesta la pretensió de la nova norma d'unificar, en interès de la tributació estatal, les declaracions censals de l'impost sobre el valor afegit i l'índex d'entitats regulat per les disposicions pròpies de l'impost sobre societats. En aquest cens no figuren dades relatives a l'impost sobre activitats econòmiques.

Cinquè.- No es pot confondre, doncs, declaració censal amb matrícula de l'impost sobre activitats econòmiques. L'article 91 de la Llei reguladora de les hisendes locals disposa que l'impost es gestiona a partir de la matrícula. En cap lloc es diu que es gestiona a través de la declaració censal del Reial Decret 1.041/1990. La gestió de la matrícula de l'impost està regulada en el Reial Decret 243/1995 sota regles pròpies i no dependents de les de la declaració censal del Reial Decret 1.041/1990, si bé hi ha dades que són coincidents per als fins d'un i altre cens, un dels quals és el domicili fiscal. Aquesta circumstància pot explicar que l'Agència Tributària comuniqui a l'Ajuntament el nou domicili fiscal de la recurrent, però això constitueix un acte de coordinació entre Administracions i no suposa que sigui l'Agència Tributària la competent per a la formació de la matrícula de l'impost.

Sisè.- Per tant, la declaració censal a la qual atribueix tanta importància el recurs, manca d'efectes directes en l'impost sobre activitats econòmiques. La normativa que regulava les obligacions del contribuent en la data del canvi de domicili és el reiteradament citat Reial Decret 243/1995. L'apartat 1 de l'article 6 de l'esmentat Reial Decret estableix l'obligació dels subjectes passius de presentar declaració comunicant

les variacions d'ordre físic, econòmic o jurídic que es produeixen en l'exercici de les activitats gravades i que tinguin transcendència a efectes de la tributació per l'impost. Però en aquest cas, segons es desprèn de les manifestacions de la recurrent, el canvi de domicili fiscal no afecta al domicili de l'activitat, per la qual cosa aquest canvi sembla mancar d'efectes en relació amb la liquidació de l'impost i no s'enquadra en les obligacions previstes en l'article 6.1 del citat Reial Decret, que obliga a comunicar les variacions quan tinguin transcendència a efectes de la tributació de l'impost.

Setè.- Recapitulant tot el que s'ha argumentat: les notificacions que rebia la recurrent en el seu antic domicili, i no va rebre en el nou, no són autèntiques notificacions sinó mers recordatoris sense efectes jurídics. Les dades de les quals tenia coneixement l'Administració no implicaven modificacions transcendents per a la liquidació de l'impost i per això mateix no havien d'ésser objecte de notificació individualitzada. En conseqüència, la notificació col·lectiva de la matrícula era la manera pertinent de fer arribar a la interessada la notícia de les seves obligacions tributàries, i com que no hi ha defecte de notificació de les liquidacions és correcta la provisió de constrenyiment impugnada.

Per la qual cosa, i coincidint amb l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda,

ES PROPOSA

DESESTIMAR el recurs, i CONFIRMAR la provisió de constrenyiment recorreguda.